

БЕЛЕЖКИ КЪМЪ ГЛАВА XXXIII.

¹ Покъртително описание на тѣзи произшествия дава пратеникътъ на френското правителство А. Blanqui въ книгата си „Voyage en Bulgarie“, Paris 1849.

² Иларионъ Стояновъ Михайловски е роденъ въ 1810 г. въ Елена, постъпилъ въ 1833 г. въ Хилендарския манастиръ, слушалъ лекции въ Атинския университетъ и въ богословското училище на Куручешме, близо до Цариградъ. Въ сѣщия градъ той издалъ въ 1844 г. въ български преводъ богословското ръководство на руския митрополитъ Платона.

³ Първата на времето си много четена брошура за църковния въпросъ съставилъ Натанаилъ Стояновичъ, сега епископъ охридски, подъ псевдонима Богданъ. „Пріятельское письмо отъ Българина къ Гръку“, Прага 1854.

⁴ Изобилни материяли за събитията презъ 1853—1856 г. има въ архивата на „Одеското българско настоятелство“, отъ която ние, благодарение на любезността на настоятелите, можахме да се ползуваме.

⁵ Н. Х. Палаузовъ отъ основаването на настоятелството и до днесъ води дѣлата и преписката му.

⁶ Споредъ свидетелството на очевидеца Н. Х. Палаузовъ, който временно е билъ въ отряда на князь Бебутовъ българитъ отъ селата Бабукъ и Бурча съ раздаденитъ имъ пушки отблъснали нападението на башибозуцитъ. (Вж. записката на Н. Х. Палаузовъ, написана въ 1856 за пом. на военния министръ князь В. И. Василчиковъ, който е взималъ дейно участие въ всички засѣгащи България въпроси).

⁷ Колко рускитъ държавници малко познавали България, личи отъ факта, че Н. Х. Палаузовъ трѣбвало да убеждава главнокомандующия княза Паскевича въ това, че Македония е областъ населена съ българи, а не съ гърци.

⁸ Вж. отчетитъ на „Одеското бѣлг. настоятелство“ за 1861 г. (Одеса, 16^о, 40 стр.), 1869, 1877 (16^о, 62 стр.), 1878 (16^о, 27 стр). Управата на настоятелството се състои отъ четирма „настоятели“, единиятъ отъ които се избира за касиеръ (казначей), а другиятъ се грижи за вещитъ (домакинъ).

⁹ Едно подробно, макаръ и въ много случаи недостатъчно изложение за грѣцко-българската църковна разпря дава Голубински. Ср. Пжтешествията на Каница, Лежана, Григоровича, Дюмона и др. По-важни отъ българскитъ документи сж: Послание на българскитъ владици до самостоятелнитъ православни църкви 1868 г., дадено у Дринова „История на българ. църква“ 151—157 и писмото на Илариона Макариополски отъ мартъ 1869 г. (Период. списание). И двата сж придружени съ обстояни исторически разяснения.

¹⁰ Партений, родомъ отъ Дебъръ, монахъ отъ Зографския манастиръ, възпитаникъ на московската духовна академия, билъ професоръ въ грѣцкото богословско училище на о-въ Халки, а следъ това директоръ на българското училище въ Цариградъ. Той ра-